

καὶ τώρα τὸν ντουμῆ,
τὸν πράσινο ρουῆ.

Τὰ χόρτα πίνουν τῆς δροσίας τῆς νύκτας, καὶ τὰ ἡδὲν
χύνει καλὰ ἄθρα γλυκιά,
καὶ μὴ τορπίλῃ Τουρκικῇ
τὸ κῆμα χαρμῶν.

* Ἀπρίλης εἶναι γύρω μας, καὶ γελαστός πρὸς κήπους
μας σπῶνγει πεσιειούπου.

Δρέψατε πάλιν ἔρασταί, καὶ τὰ λοιπὰ τὰ ζέρεαι,
βομβαρδισμός μας ἀπειλεῖ,
μ' ἔλπιδες βομβαρδοβολεῖ
τοὺς φίλους κι' ὁ Λευτέρης.

Τῆς καλῆς μας Ἰταλίας δι' οἱ σύμμαχοι καὶ φίλοι
τῆς κρατοῦν δετὰ τὰ χέρια γιὰ νὰ μὴ θυμώσῃ ἡ Πύλη.

* Ἐξάρνα τὴν συμβουλεύουσι δράσε πᾶς μὲ τὰ σωτὰ σου,
ἀλλὰ μὴ μὲ κάνει βῆμα τῆς φωνῆς τὸν πάλι: στάσου,
καὶ γιὰ γὰρ ἴλιγαις μπόμπαις ἀμολᾷ στὰ Δαρδανέλια,
κι' ἔλ' ἡ φάρα τὸν Ἐβράϊον ζεκαρδίζεσαι στὰ γέλια.

Τέτοιος πόλεμος ἀστεῖος ποῦ στὸ τέλος θὰ ζεσπάσῃ...
βομβαρδίζουσι καὶ τὴν Σάμο,
καὶ στρατώνες πέφτουν χάμα...
θεῖος σ' χωρεῖσι τὸν Κοπάσι.

Τώρα πανελευθέρα τὰ χέρια τῆς τῆς λίνει,
τώρα τραβοῦν στὴ Ρόδο, τώρα στὴ Μιτυλήνη.
Τρέμου τὴν δύναμί σου κι' ἐγώ, βομβαρδισμέ...
ρίχουν ὀλίγαις μπόμπαις κι' ἔκει πρὸς τὸν Τεσεμέ.

* Ἐπειτα πέρνου πῶδι καὶ πῆνε παραπέρα,
τόσαις ὀβίδες σκάζουσι ἀδικῶς στὸν ἀέρα.
* Στὸ βρόντο τὰ κανόνα τὸν Ἰταλῶν βροντοῦν,
πολλὰ καράβια ξένα στὸ δρόμο συναντοῦν,
καὶ ψάχνουσι καὶ τῆνα, καὶ ψάχνουσι καὶ τᾶλλον,
καὶ τραγοῦδουσι Μασκῶν, Βέρδη, Λεονκαβόλο.

* Ἄλλὰ καὶ τὸν δικό μας Ἀβέρωφ ἀνταμόνου
κι' ἀμέσουσι τὸν σιμόνου.
Καράβι, καραβάκι, ποῦ πῆς γιὰ τὸ γιὰ τὸ,
γιὰ πῆς μας τίνος εἶσαι, καὶ σὺρε στὸ καλό.

Ἐγώμαι τὸ καράβι
τῆς οὐδετέρως μάννας,
ποῦ πάντα κῶδει ράβει
λόγια τῆς καραβάνας.

Ἐγώμαι τὸ καράβι, ποῦ συγμνεῖ τὰ πλήθη,
καὶ μὲς στὴν Ἰταλία λαμπερὸν ἑναυπηγῆθη,
κι' εἶναι γι' αὐτὸ μοιραῖον καὶ φῶρτα νετὲ ντεστίνο
νὰ ταξιδεύῃ τώρα σὲ Κέρκυρα καὶ Τήνο.

Πᾶνε καὶ βομβαρδίζουσι καὶ τὴν μικρὴ τὴν Μάκρη,
καὶ γίνετ' ἕνας πόλεμος ὅπου δὲν ἔβρισκεις ἀκρη.
Τὶ διάβολο θὰ κάνουμε μ' αὐτοὺς τοὺς Ἰταλιάνους...
ἐκουάσαν πάσταϊ τῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως...
ὁ στόλος τῶν ἐφάνηκε κι' ἔκει στὸς Γαργαλιάνους,
καὶ τίποτα παραῖνον κι' αὐτοὺς νὰ βομβαρδίσῃ.

* Ὁ κόσμος ζεμωράθηκε καὶ τάχει σὰν χαμένα...
τί μεθόδος, καλέ μου,

πρωτοφανοὺς πολέμου,
νὰ πολεμῆς τὸν ἄλλον καὶ νὰ κτυπῆς ἐμέναν.

Π. — Ἴθι θὰ κάνωμ' ἐπὶ τέλους
καὶ μὲ τούτους τοὺς πρατέλους;
Πολεμοῦνε τὴν Τουρκία
καὶ κτυποῦνε τὴν Γραικία.

Μπουμπουνητὰ, ἐρὲ Φασουλῆ, παντοῦ τῆς οἰκουμένης...
ὡ τῆς Εὐρώπης τῆς φρικτῆς καὶ τῆς μπουμπουνημένης,
Εὐρώπης παραδόσιπαις καὶ Τουρκοφαρμασσῶνας,
ποῦ ζερωνίζε: σιφάτο
τὸ Τουρκοκαλιφάτο,
καὶ γκρέμιζε γιὰ χάρι του Σταυροῦ καὶ Παρθενῶνας.

* Ὅσοι στὴν Φραγκιά τὸν ὄπλων καὶ τοῦ μόσχου τοῦ χρυσοῦ...
σὰν γελᾶται τὴν βυζαντινὴν τὴν καιμένην τὴν φεσοῦ,
καὶ μὲ Σύνταγμα τὴν θέλει καὶ τὴν λησῶνι στὰ ποδάρα
καὶ στραγγίξει ἴλιγο ἴλιγο τὰ γεμάτα τῆς μαστάρια,
ὡς ποῦ ψόφρα καμμά μερα τὴν πετάξουν στὰ σκυλιὰ
καὶ τὴν στείλουν ἀρον ἀρον εἰς τὴν Κόκκινη Μηλιά.

* Ἐσαθάνα πολὺ
τοῦτη τὴν Εὐρώπη τώρα,
ὅπου κῶδει, Φασουλῆ,
καὶ τὸν Ἰταλῶν τὴ φῶρα,
καὶ μὲ τῆς ἀναποδίας τῆς ἐρεθίζει τὴν χολῆ μας
καὶ μὲ τὰ συμφέροντά τῆς ζῆλῶσι τὸν Νικολῆ μας.

Τὸ ξύλινο στοιχερὸ τραβάει γιὰ τὴ Χρῶ.

Φ. — Περικλέτο μου, σ' ἀφίνο...

Π. — Καὶ γιὰ ποῦ θὰ βάλῃς πλώρη
Φ. — Λὲν πῶς τώρα καὶ τὴν Χρῶ θὰ μπλοκάρουσι οἱ τενορεῖ,
κι' ἐγώ πάω νὰ τοὺς κόψω, Περικλέτο μου, τὸν ἄθρα,
καὶ νὰ φέρω λεμονάκια καὶ περίφημῃ καστιχά.

Π. — Βρὲ δὲν κάθου' ἐδῶ πέρα;
Φ. — Βάρδα μ' ἔμπρος μὴ μ' ἐμποδίζης,
καὶ σὺ κάθου' στὴν Ἀθήνα τοὺς Ρωμηροὺς νὰ βομβαρδίζης.

Μάρς... μὴ δάξετ' ἐσὰς λέω, καὶ τοὺς Χιώταις σὲ μελαδές,
καὶ καθῶλον μὴ θαρρῆτε
πῶς τὴν πρώτῃ Χρῶ θὰ ἔρῃτε...
ματὰ βροντοῦσι ὁ Βρονταδοσοῖσι καὶ ζυλιζοῦσι οἱ Σουλᾶδες.

Ναί τῆς ἀντζας μου σηκῶν, ἔθην τὰ καλάμια μου...
κουζουλοῖ, τραβάτεν πίσω,
εἰδειμὴ θὰ σὰς κτυπήσω,
νὰ χωρῶ τὴν ἄμια μου.

Τοῦ διαβῆντροῦ τὰ κουλούκια, γιὰ νὰ θέλουν καὶ καλὰ
νὰ μὰς βάλουν σὲ μελαδέ;
Ὅμοιους καὶ τρὶς ἄλλοι!
πῶς θὰ τοὺς κιαλάρουμε...
ἴνα λές, μιστὲ Μπουρλή,
νὰ τοὺς τὴν μολάρουμε;

Π. — Ποῦ θὰ πῆς, διαβῆντρον γυῖς;
Φ. — Μὴ μὲ πιάνης... τραβά πίσω...
δὲν μπορῶ κι' ἐγώ τὴ Χρῶ νὰ μὴν τὴν ὑπερασπίσω.
Π. — Λοιπὸν σὺρε στὸ καλό
κι' ἔλα μου γιὰ τὸ γιὰ τὸ,
κι' ἔταν νικητῆς γυρίσης φέρε ἴλιγο λεμονάκια
καὶ γιὰ τὸν Μαρκαντωνάκη.